YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

8 päivänä helmikuuta 2007 *

Asiassa C-435/05,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Hoge Raad der Nederlanden (Alankomaat) on esittänyt 2.12.2005 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen samana päivänä, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Investrand BV

vastaan

Staatssecretaris van Financiën,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts (esittelevä tuomari) sekä tuomarit E. Juhász, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis ja T. von Danwitz,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: yksikön päällikkö M.-A. Gaudissart,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 22.11.2006 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Investrand BV, edustajinaan advocaat H. Konijnenberg, advocaat R. van der Paardt ja advocaat J. Streefland,

– Alankomaiden hallitus, asiamiehinään H. G. Sevenster ja M. de Grave,

– Kreikan hallitus, asiamiehinään S. Spyropoulos ja I. Bakopoulos,

– Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehenään T. Harris,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään M. van Beek ja D. Triantafyllou,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste – 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1; jäljempänä kuudes direktiivi) 17 artiklan 2 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Alankomaiden oikeuden mukaan perustettu yhtiö nimeltä Investrand BV (jäljempänä Investrand) ja Staatssecretaris van Financiën ja joka koskee sitä, että viimeksi mainittu kieltäytyi hyväksymästä sitä, että Investrand vähentää arvonlisäveron, joka oli maksettu sellaisten neuvontapalvelujen hinnasta, joita Investrand oli käyttänyt välimiesmenettelyssä, joka koski sellaisen saatavan määrän määrittämistä, joka kuului sen varallisuuteen mutta joka oli syntynyt sen arvonlisäverovelvolliseksi tulon jälkeen.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

3 Kuudennen direktiivin 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. 'Verovelvollisella' tarkoitetaan jokaista, joka itsenäisesti harjoittaa missä tahansa jotakin 2 kohdassa tarkoitettua taloudellista toimintaa, riippumatta tämän toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua taloudellista toimintaa on kaikki tuottajan, kauppiaan tai palvelujen suorittajan harjoittama toiminta, mukaan lukien kaivostoiminta, maataloustoiminta ja vapaa ammattitoiminta tai vastaava. Taloudellisena toimintana on pidettävä myös liiketoimintaa, joka käsittää aineellisen tai aineettoman omaisuuden hyödyntämistä jatkuvaluonteisessa tulonsaantitarkoituksessa.

_ _"

4 Kuudennen direktiivin 17 artiklan, jonka otsikkona on "Vähennysoikeuden syntyminen ja laajuus", 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Vähennysoikeus syntyy, kun vähennyskelpoista veroa koskeva verosaatava syntyy.

2. Jos tavarat ja palvelut käytetään verovelvollisen arvonlisäverollisiin liiketoimiin, verovelvollisella on oikeus vähentää siitä verosta, jonka maksamiseen hän on velvollinen:

a) arvonlisävero, joka on maksettava tai maksettu tavaroista tai palveluista, jotka verovelvolliselle on luovuttanut taikka suorittanut tai luovuttaa taikka suorittaa toinen verovelvollinen;

– –"

Kansallinen lainsäädäntö

5 Vuoden 1968 liikevaihtoverolain, joka on annettu 28.6.1968 (Wet op de omzetbelasting 1968; Staatsblad 1968, nro 329; jäljempänä vuoden 1968 laki), 2 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Vero, joka on rasittanut tavaroiden luovutuksia ja palvelujen suorituksia elinkeinonharjoittajalle, elinkeinonharjoittajan yhteisön sisäisiä hankintoja sekä elinkeinonharjoittajalle tarkoitettujen tavaroiden maahantuontia, vähennetään tavaroiden luovutuksista ja palvelujen suorituksista suoritettavasta verosta."

6 Vuoden 1968 lain 15 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

"1. Elinkeinonharjoittajan vähentämä 2 §:ssä tarkoitettu vero on

a) vero, jonka toiset elinkeinonharjoittajat ovat elinkeinonharjoittajalta laskuttaneet sääntöjen mukaisesti laaditulla laskulla tavaroiden luovutusta ja palvelujen suoritusta koskevaan ilmoitukseen liittyvän ajanjakson kuluessa;

– –

siltä osin kuin elinkeinonharjoittaja käyttää tavaroita ja palveluja yritystoiminnassaan."

Pääasian oikeudenkäynnin taustalla olevat tosiseikat ja ennakkoratkaisukysymys

7 Investrand perustettiin 22.8.1986. Se omisti 43,57 prosenttia vaatetusliike Cofex BV:n (jäljempänä Cofex) osakkeista.

8 Investrand myi omistamansa Cofexin osakkeet 3.8.1989 Hi-Tec Sports plc -nimiselle yhtiölle (jäljempänä Hi-Tec Sports). Tämän kaupan yhteydessä sovittiin, että Investrand saa kiinteän korvauksen lisäksi korvauksen, jonka määrä perustuu Cofexin liikevoiton kehitykseen vuosina 1989–1992.

9 Investrand toimi 1.1.1993 asti passiivisena holdingyhtiönä, joka hallitsi omistusosuuksia muista yhtiöistä mutta ei puuttunut näiden hallintoon.

10 Investrand ei suorittanut ennen 1.1.1993 mitään palveluja korvausta vastaan. Mainitusta päivästä lähtien se osallistui Cofexin kanssa tehdyn sopimuksen mukaisesti korvausta vastaan viimeksi mainitun hallintoon.

11 Investrandin ja Hi-Tec Sportsin välille syntyi oikeusriita, joka koski sen korvauksen laskemista, joka Investrandille oli suoritettava Cofexin liikevoiton perusteella tilikauden 1992 osalta. Mainittu riita johti vuonna 1996 välimiesmenettelyyn, jonka yhteydessä Investrandilta laskutettiin oikeudellisiin neuvontapalveluihin liittyviä kuluja.

12 Investrand vähensi mainituista kuluista maksamansa arvonlisäveron, jonka määrä oli 8 495,5 Alankomaiden guldenia, tilikaudelta 1996.

13 Koska Alankomaiden verohallinto katsoi, että Investrandilla ei ollut oikeutta kyseisen vähennyksen suorittamiseen, se osoitti sille veronoikaisuilmoituksen. Investrandin oikaisuvaatimuksen johdosta verohallinto teki päätöksen, jossa se vahvisti kyseisen veronoikaisuilmoituksen.

14 Investrand valitti tästä päätöksestä Gerechtshof te Amsterdamiin. Mainittu tuomioistuin katsoi, että Investrandilla ei ollut oikeutta vähentää arvonlisäveroa,

jonka se oli maksanut kuluistaan, koska sille oli suoritettu neuvontapalveluja sellaisen toiminnan puitteissa, jota se ei kyseisenä aikana harjoittanut elinkeinonharjoittajan ominaisuudessa, ja koska kulut eivät olleet suorassa ja välittömässä yhteydessä tässä ominaisuudessa harjoitettuun toimintaan.

15 Investrand teki Gerechtshof te Amsterdamin ratkaisusta kassaatiovalituksen Hoge Raad der Nederlandeniin.

16 Mainitun valituksen ensimmäisellä valitusperusteella pyritään riitauttamaan Gerechtshof te Amsterdamin arviointi, jonka mukaan osakkeiden myynti ei muodosta kuudennessa direktiivissä tarkoitettua taloudellista toimintaa. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo kuitenkin, että tätä valitusperustetta ei voida hyväksyä, sillä kyseessä oleva arviointi on yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukainen (asia C-77/01, EDM, tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. I-4295 ja asia C-465/03, Kretztechnik, tuomio 26.5.2005, Kok. 2005, s. I-4357).

17 Toisessa valitusperusteessaan Investrand väittää, että Gerechtshof te Amsterdam on tulkinnut virheellisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-98/98, Midland Bank, 8.6.2000 antamaa tuomiota (Kok. 2000, s. I-4177), kun se ei katsonut Investrandin vuonna 1996 käyttämiin neuvontapalveluihin perustuvien kulujen liittyvän niihin toimintoihin, joita mainittu yritys harjoitti elinkeinonharjoittajan ominaisuudessa kyseistä vuotta vastaavan tilikauden aikana, vaan yhdisti ne ajanjaksoon, jolloin osakkeiden myynti tapahtui ja jolloin Investrandilla ei vielä ollut tätä ominaisuutta.

18 Tältä osin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan verovelvollisella, jonka liiketoiminta on arvonlisäverollista, on kuudennen direktiivin 17 artiklan 2 kohdan nojalla oikeus arvonlisäverovähennykseen silloin, kun käytettyjen tavaroiden ja palveluiden sekä verovelvollisen suorittamien arvonlisäverovähennykseen oikeuttavien liiketoimien välillä on suora ja välitön yhteys.

19 Mainittu tuomioistuin pohtii, voidaanko tällaisen yhteyden myöntää olevan olemassa silloin, kun verovelvollinen käyttää palveluja tarkoituksenaan määrittää sellaisen saatavan määrä, joka kuuluu osana sen yritysvarallisuuteen mutta joka on syntynyt sellaisen ajanjakson aikana, joka edeltää verovelvollisen arvonlisäverovelvolliseksi tulemista.

20 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan se seikka, että nyt esillä olevassa asiassa syntyneet kulut liittyvät liiketoimeen, joka on toteutettu aikana, jolloin Investrand ei ollut kuudennessa direktiivissä tarkoitetulla tavalla verovelvollinen, estää suoran ja välittömän yhteyden olemassaolon myöntämisen sen yrityksenä harjoittamaan toimintaan nähden ja puhuu täten vähennysoikeuden epäämisen puolesta. Sitä vastoin se seikka, että Investrandille maksettavaa korvausta vastaava saatava on osa kyseisen yhtiön varallisuutta ja että sille on syntynyt mainittua varallisuutta rasittavia kuluja, koska se on pyrkinyt takaaman sen säilymisen, saattaisi johtaa katsomaan, että mainitut kulut ovat osa Investrandin yleiskuluja ja että täten niillä on sellainen suora ja välitön yhteys harjoitettuun toimintaan, että sillä voidaan perustella vähennysoikeutta.

21 Tämän epävarmuuden johdosta Hoge Raad der Nederlanden on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Onko kuudennen direktiivin 17 artiklan 2 kohdassa myönnetyn vähennysoikeuden suhteen katsottava, että tiettyjen verovelvollisen käyttämien palveluiden ja sellaisten veronalaisten liiketoimien, jotka saman verovelvollisen on määrä vielä suorittaa, välillä on suora ja välitön yhteys siinä tapauksessa, että se on hankkinut nämä palvelut sen varallisuuteen kuuluvan rahasaamisen arvon määrittämiseksi silloin, kun tällainen saaminen on syntynyt sellaista ajanjaksoa edeltäneenä aikana, jona se oli arvonlisäverovelvollinen?"

Ennakkoratkaisukysymyksen arviointi

22 Aluksi on muistutettava, että kuudennella direktiivillä luodussa vähennysjärjestelmässä pyritään vapauttamaan elinkeinonharjoittaja kokonaan kaiken sen taloudellisen toiminnan yhteydessä maksetusta tai maksettavasta arvonlisäverosta. Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä takaa näin ollen kaiken taloudellisen toiminnan verorasituksen täydellisen neutraalisuuden tämän toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta riippumatta edellyttäen, että kyseinen toiminta itsessään on lähtökohtaisesti arvonlisäverollista (ks. mm. asia 268/83, Rompelman, tuomio 14.2.1985, Kok. 1985, s. 655, Kok. EP. VIII, s. 85, 19 kohta; asia C-37/95, Ghent Coal Terminal, tuomio 15.1.1998, Kok. 1998, s. I-1, 15 kohta ja asia C-408/98, Abbey National, tuomio 22.2.2001, Kok. 2001, s. I-1361, 24 kohta).

23 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tietyn aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa toteutetun liiketoimen ja yhden tai useamman myöhemmässä vaihdannan vaiheessa toteutetun vähennykseen oikeuttavan liiketoimen välillä on periaatteessa oltava suora ja välitön yhteys, jotta verovelvollisella olisi oikeus vähentää ostoihin sisältyvä arvonlisävero ja jotta olisi mahdollista määrittää vähennysoikeuden laajuus (ks. em. asia Midland Bank, tuomion 24 kohta; em. asia Abbey National, tuomion 26 kohta ja asia C-32/03, Fini H, tuomio 3.3.2005, Kok. 2005, s. I-1599, 26 kohta). Aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa hankituista tavaroista tai palveluista kannetun arvonlisäveron vähennysoikeus edellyttää, että niiden hankintakulut kuuluvat niihin osiin, joista myöhemmässä vaihdannan vaiheessa suoritettujen verollisten ja vähennykseen oikeuttavien liiketoimien hinta muodostuu (ks. em. asia Midland Bank, tuomion 30 kohta; em. asia Abbey National, tuomion 28 kohta ja asia C-16/00, Cibo Participations, tuomio 27.9.2001, Kok. 2001, s. I-6663, 31 kohta).

24 Verovelvolliselle myönnetään kuitenkin vähennysoikeus myös, vaikka tietyn aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa toteutetun liiketoimen ja yhden tai useamman myöhemmässä vaihdannan vaiheessa toteutetun vähennykseen oikeuttavan liiketoimen välillä ei ole suoraa ja välitöntä yhteyttä, kun kyseessä olevien palvelujen kustannukset ovat osa verovelvollisen yleiskuluja ja sellaisinaan osia, joista yhtiön tarjoamien tuotteiden tai palvelujen hinta muodostuu. Tällaisilla palveluilla nimittäin on suora ja välitön yhteys verovelvollisen koko taloudelliseen toimintaan (ks. mm. em. asia Midland Bank, tuomion 23 ja 31 kohta ja em. asia Kretztechnik, tuomion 36 kohta).

25 Pääasian osalta on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tavoin todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan osakkeiden myynti ei itsessään muodosta kuudennessa direktiivissä tarkoitettua taloudellista toimintaa eikä täten kuulu sen soveltamisalaan (ks. mm. asia C-155/94, Wellcome Trust, tuomio 20.6.1996, Kok. 1996, s. I-3013, 33–37 kohta; em. asia EDM, tuomion 57–62 kohta ja em. asia Kretztechnik, tuomion 19 kohta).

26 Toisin kuin Investrand on esittänyt, taloudellisena toimintana ei myöskään pidetä toimenpiteitä, jotka verovelvollinen on toteuttanut omaan lukuunsa periäkseen saatavan tai määrittääkseen sen arvon. Tämänkaltaiset toimenpiteet eivät nimittäin ole sellaista omaisuuden hyödyntämistä, jonka tarkoituksena on saada jatkuvaluonteista tuloa, koska näiden toimenpiteiden mahdollinen tuotto johtuu pelkästään kyseessä olevan saatavan velkojana olemisesta, eikä se ole vastike mistään kuudennessa direktiivissä tarkoitetusta taloudellisesta toiminnasta (ks. vastaavasti em. asia Kretztechnik, tuomion 19 kohta).

27 Kuten Alankomaiden hallitus on istunnossa todennut, Investrand ei voi tältä osin pätevästi tukeutua asiassa C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring, 26.6.2003 annettuun tuomioon (Kok. 2003, s. I-6729). Mainittuun tuomioon johtaneessa asiassa oli esillä toiminta, jossa oli korvausta vastaan toteutettavan factoring-sopimuksen puitteissa kyse saatavien ostamisesta ja riskin kantamisesta velallisten laiminlyönnistä vastineena korvauksesta, jonka tällaisesta riskistä vapautunut asiakas maksoi. Toisin kuin Investrandin suorittamat toimet, jotka se toteutti omaan lukuunsa, edellä mainitussa asiassa kyseessä ollutta saatavien perintätoimintaa harjoitettiin kolmannen osapuolen eduksi ja korvausta vastaan. Näiden ominaispiirteiden johdosta yhteisöjen tuomioistuin luokitteli kyseisen toiminnan kuudennessa direktiivissä tarkoitetuksi taloudelliseksi toiminnaksi, johon voi liittyä vähennysoikeus.

28 Koska osakkeiden myynti tai toimet, joihin Investrand ryhtyi sillä Hi-Tec Sportsilta olevan saatavan suhteen, eivät ole kuudennen direktiivin soveltamisalaan kuuluvia

liiketoimia, pääasiassa kyseessä olevia neuvontapalveluihin liittyvillä kuluilla ei voida katsoa olevan suoraa ja välitöntä yhteyttä tiettyyn yhteen tai useampaan vähennykseen oikeuttavaan liiketoimeen.

29 Kun otetaan huomioon tämän tuomion 24 kohdassa muistutettu oikeuskäytäntö, on vielä määritettävä se, kuuluvatko – kuten Investrand on esittänyt edellä mainitussa asiassa Midland Bank annettuun tuomioon vedoten – pääasiassa kyseessä olevat kulut yleiskuluihin, joilla on suora ja välitön yhteys verovelvollisen koko taloudelliseen toimintaan, siitä syystä, että kulujen taustalla oleva saatava kuuluu verovelvollisen hyödyntämän yrityksen varallisuuteen.

30 Alankomaiden, Kreikan ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukset samoin kuin Euroopan yhteisöjen komissio väittävät, ettei tällaista yhteyttä ole esillä olevassa asiassa, koska mainitut kulut liittyvät yksinomaan Cofexin osakkeiden myyntiin Investrandin ja Hi-Tec Sportsin välillä. Mainitut hallitukset toteavat myös, että kyseinen toimi on lisäksi toteutettu hetkellä, jolloin Investrand ei vielä ollut arvonlisäverovelvollinen.

31 Tältä osin on Alankomaiden hallituksen ja komission tavoin korostettava, että se seikka, että Investrandin ja Hi-Tec Sportsin väliseen Cofexin osakkeiden myyntiin liittyvä saatava on ennakkoratkaisupäätöksestä ilmenevien seikkojen mukaan osa Investrandin hallinnoiman yrityksen varallisuutta, ei riitä siihen, että kyseiseen saatavaan liittyvien Investrandille aiheutuneiden neuvontakulujen ja sen taloudellisen toiminnan välillä todettaisiin vallitsevan suora ja välitön yhteys.

32 Minkään asiakirja-aineistosta ilmenevän seikan perusteella ei nimittäin voida väittää, että mikäli Investrand ei olisi harjoittanut arvonlisäveron alaista taloudellista toimintaa 1.1.1993 lähtien, se ei olisi käyttänyt pääasiassa kyseessä olevia

neuvontapalveluja. Täten on selvää, että riippumatta siitä, olisiko Investrand harjoittanut mainitusta päivästä lähtien kyseisenlaista toimintaa vai ei, se olisi käyttänyt esillä olevia palveluja pyrkiäkseen säilyttämään sen rahallisen vastineen, joka liittyi osakkeiden myyntiin Hi-Tec Sportsille vuonna 1989.

33 Tässä tilanteessa ei voida katsoa, että mainittuihin palveluihin liittyvät kulut ovat syntyneet Investrandin veronalaisia toimintoja koskevia tarpeita varten ja mainittuja toimintoja silmällä pitäen. Niinpä, koska nämä toiminnat eivät olleet mainittujen kulujen yksinomainen syy, viimeksi mainituilla ei ole suoraa ja välitöntä yhteyttä ensin mainittuihin.

34 Kuten komissio on väittänyt, Investrandin tilanne nyt esillä olevassa asiassa ei eroa sellaisen yksityisen osakkeenomistajan tilanteesta, joka osakkeet myytyään on käyttänyt oikeudellisia neuvontapalveluja ja joutunut vastaamaan niihin liittyvistä kuluista ostajaa vastaan käymässään oikeudenkäynnissä, joka koskee osakkeiden myyntihintaa vastaavan saatavan määrittämistä. Viimeksi mainittu tilanne ei kuitenkaan kuulu kuudennen direktiivin soveltamisalaan (ks. vastaavasti em. asia EDM, tuomion 60 ja 61 kohta).

35 On myös täsmennettävä, että nyt esillä oleva tilanne on erilainen kuin edellä mainitussa asiassa Kretztechnik annetussa tuomiossa kyseessä ollut tilanne. Tuossa asiassa kyseessä olleet neuvontakulut, joiden osalta yhteisöjen tuomioistuin myönsi kyseisen tuomion 36 kohdassa, että ne olivat yleiskuluja, joilla oli suora ja välitön yhteys verovelvollisen koko taloudelliseen toimintaan, liittyivät uusien osakkeiden liikkeelle laskemiseen, jolla pyrittiin vahvistamaan verovelvollisen osakepääomaa sen taloudellisen toiminnan etujen mukaisesti.

36 Nyt esillä olevassa asiassa minkään oikeudenkäyntiaineistoon kuuluvan seikan perusteella ei voida väittää, että Investrand ei olisi käyttänyt kyseessä olevia neuvontapalveluja, jos se ei olisi harjoittanut arvonlisäveron alaista taloudellista

toimintaa, kun taas edellä mainitussa asiassa Kretztechnik annettuun tuomioon johtaneessa asiassa kyseessä olleet kulut sitä vastoin johtuivat yksinomaan verovelvollisen taloudellisesta toiminnasta ja sen päätöksestä korottaa osakepääomaa taloudellisten voimavarojensa kasvattamiseksi mainitun toiminnan etujen mukaisesti.

37 Toisin kuin pääasiassa kyseessä olevat neuvontakulut, edellä mainitussa asiassa Kretztechnik annetussa tuomiossa kyseessä olleilla neuvontakuluilla oli täten suora ja välitön yhteys verovelvollisen koko taloudelliseen toimintaan.

38 Edellä esitetyillä perusteilla Hoge Raad der Nederlandenin esittämään ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava siten, että kuudennen direktiivin 17 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että niiden neuvontapalvelujen kuluilla, joita verovelvollinen on käyttänyt sellaisen saatavan määrän määrittämiseksi, joka kuuluu sen yrityksen varallisuuteen ja joka liittyy osakkeiden myyntiin ennen sen arvonlisäverovelvolliseksi tulemista, ei ole – mikäli asiassa ei ole esitetty sen luonteisia seikkoja, joilla voidaan osoittaa, että mainitut palvelut johtuivat yksinomaan verovelvollisen harjoittamasta kuudennessa direktiivissä tarkoitetusta taloudellisesta toiminnasta – suoraa ja välitöntä yhteyttä mainittuun toimintaan, eivätkä ne täten oikeuta vähentämään niitä rasittavaa arvonlisäveroa.

Oikeudenkäyntikulut

39 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste – 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 17 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että niiden neuvontapalvelujen kuluilla, joita verovelvollinen on käyttänyt sellaisen saatavan määrän määrittämiseksi, joka kuuluu sen yrityksen varallisuuteen ja joka liittyy osakkeiden myyntiin ennen sen arvonlisäverovelvolliseksi tulemista, ei ole – mikäli asiassa ei ole esitetty sen luonteisia seikkoja, joilla voidaan osoittaa, että mainitut palvelut johtuivat yksinomaan verovelvollisen harjoittamasta mainitussa direktiivissä tarkoitetusta taloudellisesta toiminnasta – suoraa ja välitöntä yhteyttä mainittuun toimintaan, eivätkä ne täten oikeuta vähentämään niitä rasittavaa arvonlisäveroa.

Allekirjoitukset